

Holík - scénář

K. Jan Holík se narodil 30. dubna 1953 v Liberci, do učitelské rodiny. Vystudoval pedagogiku v Hradci Králové. Povinnou vojnu absolvoval v Nitře.

P: Vojna mě nebavila vůbec. Ale rok jsem si odkroutil. /04:52 - 05:00/

**Ze začátku jsme měli přijímač, kde jsme si zlepšovali fyzickou kondici, což bylo k něčemu dobrý. Učili jsme se pořádku, což dneska mladým lidem chybí. /05:05 - 05:23/
Ale pak ten čas volnej, nebylo co dělat. Byla tam taková nuda, pro mě to bylo v podstatě ztracenej rok. /05:28 - 05:48/**

R. Po návratu z vojny, v roce 1977, začal učit v rodném Liberci. Práci s dětmi ovlivňovala propaganda. Nejvíc mu vadilo oslovení "soudruhu učitelí". Děti mu proto říkaly "pane učitelí", jen si museli hlídat, aby to neslyšel někdo cizí.

Tenkrát musely být všechny děti v organizaci Pionýr, kde kromě her a sportování poslouchaly přednášky o spojenectví se Sovětským svazem. To panu Holíkovi nesedělo, ale nedalo se s tím nic dělat.

P. Já jsem ve straně komunistický nikdy nebyl, nikdy jsem k politice neinklinoval. Zároveň jsem chtěl nějak přežít. Ono se dost těžko nedalo bejt v nějaký odbojový skupině. Když jsem chtěl učit, tak jsem lidově řečeno musel trochu držet hubu a krok /07:28-07:46/

F. Normalizace, která nutila lidi označovat obsazení Československa jako bratrskou pomoc, se začala od poloviny osmdesátých let uvolňovat.

P. V Sovětskym svazu byl Gorbačov, kterej nastavil takzvanou perestrojku takže se odstraňovaly takzvaný chyby, kritizovalo se něco, už to prostě bylo volný. /10:03 - 10:22/

V podstatě se dalo čekat, že ten komunistickej režim už tak ňák má trochu odzvoněno. /10:25-10:31/

F. Gorbačov nastoupil v roce 1985 a do skutečného posledního zvonění chyběly dlouhé čtyři roky. Režimu odzvonilo v roce 1989.

Už 17. listopadu večer se po Liberci a okolí začaly šířit první zprávy o událostech v Praze . To bylo v pátek. Během celého víkendu se nepodařilo zjistit nic konkrétního. Rozhlas a televize byly v rukou komunistů. Pak se situace začala vyjasňovat.

P: V pondělí bylo 20. listopadu. Já si pamatuju, že jsem učil zrovna shodou okolností ruštinu. Najednou vidíme, že po ulici jde spousta lidí. Byli to studenti vysoký školy. Šli směrem do města a vykřikovali nějaký hesla, že tak to nejde, že studenti byli zmlácený a ať je podpoříme a že u radnice ve 4 hodiny bysme se měli sejít a že se dovíme, co se tam vlastně dělo. /14:15-15:27/

R. Vedení školy se snažilo učitele od účasti na shromáždění odradit, ale pan Holík tam se svými kolegy přece jenom šel. A nebyl sám, Náměstí bylo zcela zaplněné.

P: Bylo to úžasný, taková atmosféra mezi lidma, ta soudržnost. Všichni fandili, at' teda ty komunisty pošleme někam a at' se něco povede a že už nebudeme závislí na tom Sovětském svazu a že už by nám ta Komunistická strana nemusela vládnout a že by to bez nich bylo lepší. Když se to nepovedlo v tom roce 1968 , tak v tom roce 89 by se to povístit mohlo. Takže tam byla taková euforie. /17:20-17:50/

K. Pro pana Holíka bylo nejdůležitější obnovení činnosti Skautu, v prosinci 1989. S dětmi jezdil do přírody už od roku 1979 a tak byl na Liberecku jeden z prvních, kdo se zasloužil o obnovení skautské činnosti. Té se věnuje i dnes, jako důchodce. Celý život se snažil dodržovat skautské zásady a totéž by doporučoval i mladým.